

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **D. H.**
bytem U T. d. 540, K. H.
zastoupen Mgr. Radkem Látem, advokátem
sídlem Smilova 547, Pardubice

proti
žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
sídlem Lazarská 15/7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2016, č.j. 81127/16/7100-10111-011169,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 29.6.2016, č.j. 81127/16/7100-10111-011169, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 5.6.2013, č.j. 15520/13/5000-14102-708571 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl zamítnut návrh žalobce na obnovu

řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 5.4.2012, č.j. 1318/12-1100-203537, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního úřadu v Kutné Hoře (dále jen „správce daně“) ze dne 19.4.2011, č.j. 50646/11/038910204131, na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008. Důvodem pro doměření daně bylo mimo jiné zjištění nesprávného vyčíslení příjmů a uplatněných výdajů spojených s prodejem nemovitostí v k.ú. Hejnice a v k.ú. Podbořany.

2. Žalovaný ve věci rozhodoval poté, co Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 14.1.2016, č.j. 1 Afs 226/2015-45, zrušil předchozí rozsudek zdejšího soudu ze dne 10.9.2015, č.j. 62 Af 24/2014-30, a předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 17.1.2014, č.j. 60248/13-7001-11100-013165, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil výše uvedené prvostupňové rozhodnutí.

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce uvádí, že souběžně s daňovým řízením, jehož předmětem bylo doměření daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2008, byla vedena trestní řízení. V rámci trestních řízení podle žalobce vyšly najevo nové skutečnosti a důkazy, které neměl správce daně ani žalobce v době vydání dodatečného platebního výměru k dispozici. Žalobce disponoval mimo jiné informací od J. Š., že předmětné trestní spisy obsahují skutečnosti odporující závěrům správce daně v nalézacím řízení.
4. Žalobce namítá, že již z toho, že orgány činné v trestním řízení odložily trestní stíhání žalobce, je zřejmé, že důkazy zjištěné v trestním řízení se rozcházejí se zjištěními a závěry správce daně.
5. Podle žalobce žalovaný ani po zrušení jeho původního rozhodnutí Nejvyšším správním soudem dostatečně spolehlivě nevyjasnil skutkový stav týkající se rozhodnutí o povolení obnovy řízení a vycházel z nesprávných informací. Žalobce v žádosti o povolení obnovy řízení spatřoval nové skutečnosti především v provedení dokazování výsledky J. Š. a J. F. Předmětné svědecké výpovědi jsou důležité mimo jiné proto, že výpověď M. D. s ohledem na jeho úmrtí není možná. Bez provedení těchto výsledků nelze podle žalobce kvalifikovaně posoudit a rozhodnout o jeho žádosti na povolení obnovy řízení.
6. Žalobce dále namítá, že postup, kterým žalovaný vyžadoval informace z trestních spisů, a zejména obsah odpovědí orgánů činných v trestním řízení působí nevěrohodně a nepřesvědčivě.
7. Podle žalobce správci daně všech stupňů nesprávně vyhodnotili skutkový stav věci, a proto měla být nařízena obnova řízení. Důkazy zjištěné z trestních spisů nevylučují, že transakce ohledně prodeje nemovitých věcí proběhly tak, jak tvrdí žalobce. Správce daně přitom tyto důkazní prostředky v řízeních o vyměření daně nehodnotil jako důkaz; výslech J. Š. se v této souvislosti jeví jako nezbytný. Správce daně ani nešetřil existenci smluvních vztahů mezi jejich účastníky. Z informací zjištěných z trestních spisů vyplývá, že mezi jednotlivými účastníky musely existovat smluvní vztahy, jinak by transakce nemohla proběhnout.
8. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

9. Žalovaný s odkazem na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2016, č.j. 1 Afs 226/2015-45, uvádí, že dokazoval výpověďmi obsaženými v trestních spisech. Ani na základě takto provedeného dokazování nemohl učinit závěr o naplnění požadavku § 117 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“); z doplněného dokazování neplyne, že by svědecké výpovědi byly způsobilé změnit závěr o přípustnosti obnovy řízení.
10. Žalovaný dále zdůrazňuje, že při shromažďování důkazů pro vydání napadeného rozhodnutí postupoval přesně v intencích citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu. Pokud žádný z důkazních prostředků obsažených v trestních spisech nevedl k naplnění požadavků obsažených v § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu, bylo by v přímém rozporu s citovaným ustanovením zákona provádět výslechy svědků.
11. Napadá-li žalobce přesvědčivost či věrohodnost získaných důkazních prostředků, žalovaný upozorňuje, že žalobce tuto námitku nijak nekonkretizuje a není zřejmé, z čeho tak dovozuje. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný si vyžádal od příslušných orgánů spisovou dokumentaci z trestních řízení, přestože žalobce tato řízení nekonkretizoval a ani neuvedl, jaké konkrétní skutečnosti mají trestní spisy obsahovat.
12. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení věci

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
14. Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného a bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Podle § 117 odst. 1 daňového řádu řízení ukončené pravomocným rozhodnutím správce daně se obnoví na návrh příjemce rozhodnutí, nebo z moci úřední, jestliže a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění příjemce rozhodnutí nebo správce daně uplatněny v řízení již dříve a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí; b) rozhodnutí bylo učiněno na základě padělaného nebo pozměněného dokladu anebo dokladu obsahujícího nepravdivé údaje, křivé výpovědi svědka nebo nepravdivého znaleckého posudku; c) rozhodnutí bylo dosaženo trestným činem; nebo d) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a příslušný orgán veřejné moci o ní dodatečně rozhodl jinak způsobem, který má vliv na toto rozhodnutí a jemu předcházející řízení.
16. Podle § 118 odst. 1, 2 a 3 daňového řádu se návrh na povolení obnovy řízení podává u správce daně, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Návrh na povolení obnovy řízení lze podat do 6 měsíců ode dne, kdy se navrhovatel dozvěděl o důvodech obnovy řízení. V návrhu na povolení obnovy řízení musí být uvedeny okolnosti svědčící o jeho důvodnosti a o dodržení lhůty pro podání návrhu na povolení obnovy řízení.
17. Zdejší soud předesílá, že pokud žalobce v žalobě odkazuje na trestní řízení vedená s J. Š. a J. F., v nichž by měly být obsaženy důkazy svědčící pro povolení obnovy řízení,

tak ta žalobce nijak nekonkretizuje (např. uvedením spisových značek) a nové skutečnosti, které by z trestních spisů vyplývat, ani to, co mu měl údajně sdělit J. Š., nijak blíže v žalobě nespecifikuje.

18. Ze správního spisu vyplývá, že výpověď J. F. byla v nalézacím řízení hodnocena v souvislosti s činností společnosti Dolls CZ s.r.o. (dále jen „Dolls“) a dále že výpověď J. Š. na policii o tom, že peníze za prodej nemovitosti žalobce osobně vyzvedl a předal jiné osobě, byla vyhodnocena jako nevěrohodná a jako důkaz o realizaci žalobcem deklarované transakce osvědčena nebyla.
19. Výpověď J. F. na policii dne 29.10.2009 (protokol č.j. OKFK-331-418/TČ-2008-20) byla správci daně v nalézacím řízení poskytnuta v rámci šetření činnosti „Dolls“, která měla podle mandátní smlouvy ze dne 5.9.2007 zařídit pro žalobce záležitosti týkající se nalezení zájemce o nemovitost v k.ú. Hejnice, zprostředkování obchodu a právní servis. J. F. uvedl, že Dolls obchodovala se zbožím, které vozil z Německa. K předložené mandátní smlouvě, plné moci a potvrzení o přijetí zálohy uvedl, že tyto listiny nikdy neviděl a nepodepsal je a že žalobce nezná.
20. Správce daně v nalézacím řízení dále zjistil, že mandátní smlouva je podepsána bez uvedení toho, kdo za Dolls jednal, že bankovní účet uvedený ve smlouvě nepatří této společnosti, nýbrž J. Š. Razítko „Dolls“ bylo zajištěno při domovní prohlídce u J. Š. Druhý bankovní účet uvedený v mandátní smlouvě (týkající se prodeje nemovitosti v k.ú. Podbořany) patřil společnosti Merewa Trading s.r.o. a dispoziční právo k němu měl J. Š. J. Š. částky, které byly za prodej nemovitostí na předmětné účty uhrazeny, vybral a na policii uvedl, že je předal panu D. a ponechal si provizi. Doklady o předání peněz panu D. nepředložil. J. Š. se k podání svědecké výpovědi ke správci daně nedostavil a jako osoba trestně stíhaná odmítl před správcem daně vypovídat. Pokud jde o pana D., správce daně zjistil, že ten krátce po údajném převzetí peněz zemřel (dne ...) a jeho role v rámci celé transakce nebyla nijak osvětlena. Žalobce na policii dne 28.5.2010 uvedl, že pan D. měl jednat bez příkazu jménem všech zúčastněných stran a že s ním jednal bez přítomnosti třetích osob.
21. Z uvedeného tudíž vyplývá, že závěry správce daně v původním daňovém řízení se opíraly o skutkový stav, v jehož rámci se správce daně osobami J. F., J. Š. a „pana D.“ v souvislosti s realizací a důvody transakce žalobce zabýval. Pokud měl žalobce za to, že správce daně dospěl k nesprávnému závěru či skutkový stav zjistil nedostatečně, mohl to namítat v rámci opravného prostředku proti dodatečnému platebnímu výměru, eventuálně v následně podané žalobě proti rozhodnutí odvolacího orgánu.
22. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.1.2016, č.j. 1 Afs 226/2015-45, kterým byl zrušen předchozí rozsudek zdejšího soudu v této věci a rozhodnutí žalovaného, dovodil, že žalobce splnil povinnost tvrzení důvodů obnovy řízení, když odkázal na výpovědi svědků v trestním řízení, neboť neměl protokoly o výpovědích k dispozici, a bylo tak na správci daně, aby si vyžádal příslušný trestní spis. *„V posuzovaném případě však stěžovatel navrhoval provedení výpovědí uvedených svědků již v původním daňovém řízení. Skutečnost, že následně po ukončení daňového řízení uvedení svědkové vypovídali v pokračujícím trestním řízení z nějakých důvodů odlišně (pokud tomu tak opravdu bylo, což bude muset ověřit správní orgán), nelze klást k tíži daňového subjektu. Je možné připustit, že výpovědi, jež vzal správce daně v potaz v původním řízení, mohly být – např. vlivem souběžně probíhajícího daňového a trestního řízení, v nichž měly uvedené osoby odlišné procesní role – zkreslené. Nově provedené*

výpovědi svědků by tak mohly zpochybnit zjištěný skutkový stav, k němuž dospěl správní orgán v původním daňovém řízení, a mohly by tak představovat nové skutečnosti ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Nejvyšší správní soud proto shledal námitku nezákonnosti napadeného rozsudku důvodnou. Správce daně si totiž měl učinit úsudek o důvodnosti povolení obnovy řízení až po vyžádání příslušného trestního spisu a zjištění, zda se v něm nacházejí nové skutečnosti dle § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu. Vzhledem k uvedenému je nutno přisvědčit také kasační námitce vady řízení spočívající v tom, že správní orgán vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Pokud si správní orgán nevyžádal trestní spis, ve kterém se dle tvrzení stěžovatele nacházely nové skutečnosti vedoucí k odlišným skutkovým závěrům ve věci, nebylo zjištění skutkového stavu, na základě kterého mohl rozhodnout o povolení obnovy či zamítnutí návrhu na obnovu řízení, dostatečné.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2016, č.j. 1 Afs 226/2015-45).

23. Žalovaný proto v intencích výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu požádal orgány činné v trestním řízení o poskytnutí informací z trestního řízení vedeného pod č.j. KRPS-297800-163/TČ-2012-010082 se žalobcem a z trestních spisů týkajících se dalších osob, mimo jiné J. Š. a J. F., jež se týkaly transakcí zprostředkování, prodeje a nákupu nemovitostí v roce 2007 a 2008 v k.ú. Hejnice a k.ú. Podbořany, které byly předmětem nalézacího daňového řízení (výzva ze dne 8.2.2016, č.j. 11347/16/7100-10111-011699, Policii ČR, Krajskému ředitelství policie Středočeského kraje, Službě kriminální policie a vyšetřování, Odboru hospodářské kriminality, výzva ze dne 7.3.2016, č.j. 23323/16/7100-10111-01169, Policii ČR, Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality SKPV, Odboru závažné hospodářské trestné činnosti, výzva ze dne 15.3.2016, č.j. 26355/16/7100-10111-01169, Městskému státnímu zastupitelství v Praze, která byla dále postoupena Městskému soudu v Praze, výzva ze dne 27.4.2016, č.j. 50936/16/7100-10111-01169, Městskému státnímu zastupitelství v Praze).
24. Na základě předmětných výzev a v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení žalovaný zjistil, že ve spisovém materiálu týkajícím se trestního řízení č.j. KRPS-297800-163/TČ-2012-010082 byl založen Úřední záznam o podaném vysvětlení č.j. KRPS-297800-128/TČ-2012-010082, podle něhož byl J. Š. vyslechnut v trestní věci týkající se žalobce (krácení daně, poplatku a podobné povinné platby), konkrétně k pohybům na bankovním účtu společnosti Merewa Trading s.r.o., přičemž na kladené otázky o účelu použití částek vybraných z bankovního účtu odpovídal, že si nevzpomíná. Dále u Městského soudu v Praze probíhalo pod sp. zn. 48 T 7/2010 hlavní líčení proti čtyřem obžalovaným, mimo jiné proti J. Š., ve věci trestného činu úvěrového podvodu v souvislosti s nákupem nemovitostí v roce 2007 a 2008 v k.ú. Hejnice a k.ú. Podbořany. V rámci hlavního líčení byli vyslechnuti žalobce, J. Š. a J. F. Žalovaný zjistil, že v předmětné věci vyplývají z důkazů provedených u hlavního líčení a jejich vyhodnocení skutečnosti známé již v daňovém řízení. Podle žalovaného výpovědi žalobce, J. Š. a J. F. odpovídají tvrzením zaznamenaným ve spisové dokumentaci správce daně, která byla správcem daně v daňovém řízení posuzována. Obžalovaní a další vyslechnutí svědci uváděli, že za vším stál pan D., což nicméně nebylo možné ověřit, neboť ten dne ... zemřel. U J. Š. se našla řada razítek, mimo jiné „Dolls“, z nichž velká část byla užita ke spáchání trestných činů, za které byl odsouzen. Podle žalovaného z výpovědí ostatních osob slyšených v hlavním líčení vyplynulo, že od počátku byl u všech transakcí jak J. Š., tak žalobce. Pokud jde o výpověď J. F., ten vypovídal shodně jako dříve na policii (protokol o výsledku svědka ze dne 29.10.2009, č.j. OKFK-331-418/TČ-2008-20). Podle žalovaného J. F. uvedl, že žádnou

mandátní smlouvu nepodepisoval, a pokud jde o razítko „Dolls“ nalezené při domovní prohlídce u J. Š., tak si nebyl jist, zda se jedná o razítko uvedené společností.

25. Na základě výše uvedeného je podle zdejšího soudu zřejmé, že ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu, k němuž dospěl správce daně v daňovém řízení, nedošlo, neboť se obecné tvrzení žalobce o změně výpovědí svědků v trestních spisech a objev významné nové skutečnosti ve smyslu § 117 odst. 1 písm. a) daňového řádu nepotvrdily. Jak již zdejší soud zdůraznil ve svém předchozím rozsudku v této věci, v návrhu na obnovu řízení „žalobce žádné konkrétní nové skutečnosti v návrhu neuvedl, ani nedoložil. Žalobce pouze obecně poukázal na ukončení trestního řízení s J. Š. a na to, že orgány činné v trestním řízení dospěly k „jinému skutkovému stavu“ než orgány finanční správy (aniž by uvedl, k jakému). Dále upozornil na údajnou změnu výpovědi J. Š. ohledně koupě a prodeje nemovitostí v k.ú. Podbořany a v k. ú. Hejnice (aniž by uvedl, v čem tato změna spočívá a jaký „výrazný vliv“ by na žalobcovu daňovou povinnost měla). Žalobce dále neurčitě poukázal na údajné jednání bez příkazu ve vztahu k částkám vyplaceným „panu D.“ (aniž by uvedl, jaké konkrétní nové skutečnosti z tohoto tvrzení vyplývají).“ (rozsudek zdejšího soudu ze dne 10.9.2015, č.j. 62 Af 24/2014-30). Ani v žalobě žalobce nespecifikuje, které z výpovědí J. Š. či J. F., jež jsou součástí doplnění spisového materiálu žalovaného, obsahují tvrzení, která by odůvodňovala povolení obnovy řízení.
26. Pokud žalobce namítá, že žalovaný ani po vydání zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2016, č.j. 1 Afs 226/2015-45, dostatečně spolehlivě nevyjasnil skutkový stav týkající se rozhodnutí o povolení obnovy řízení, tak s tím zdejší soud nesouhlasí. Žalovaný dostal požadavkům vysloveným v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu, když si vyžádal listiny z trestních spisů, jak požadoval žalobce, a zjistil, že výpovědi J. Š. a J. F. nic nového nepřinášejí. Jelikož žalovaný postupoval přesně v intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu a důvodnost argumentů žalobce pro obnovu řízení posuzoval až po vyžádání a zhodnocení obsahu částí trestních spisů, nelze s úspěchem namítat, že žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu.
27. Pokud žalovaný zjistil, že žalobcem zmiňované osoby v trestním řízení nevypovídaly diametrálně odlišně než při výpovědích, které zkoumal a posuzoval správce daně v daňovém řízení, nelze ze zákonné úpravy podmínek pro povolení obnovy řízení dovodit, že měl žalovaný před vydáním napadeného rozhodnutí provést výslech žalobcem navrhovaných svědků (především J. Š.) a vyhodnotit nově provedené důkazy ve vzájemné souvislosti s důkazy, které získal z předmětných trestních spisů, jak požaduje žalobce. Tímto požadavkem totiž fakticky žalobce navrhuje další dokazování týkající se pravomocně ukončeného řízení ve věci jeho daňové povinnosti, přičemž žalobce měl možnost využít řádných opravných prostředků. V této souvislosti na danou situaci plně dopadá závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2014, č.j. 8 Afs 65/2010-2013-52; „Má-li být důvodem obnovy řízení výpověď svědka, nebude zpravidla rozhodné, zda se později objevil či vyšel najevo protokol o výslechu tohoto svědka z jiného řízení...za skutečnost, pro kterou by mohla být povolena obnova řízení, nemohou být považovány informace zjištěné z výslechu svědka provedeného po skončení daňového řízení, pokud výslech takového svědka mohl být navržen již v průběhu původního řízení.“. Pokud žalobce poukazuje na nezbytnost provedení výslechu J. Š., aby bylo prokázáno, že mezi jednotlivými účastníky transakcí musely existovat smluvní vztahy, jinak by transakce nemohly proběhnout, tak k tomu zdejší soud opět zdůrazňuje, že závěry správce daně týkající se hodnocení žalobcem realizovaných transakcí mohl žalobce zpochybnit již v původním nalézacím řízení.

Žalobce ani neuvádí, jak by nová výpověď J. Š. ve spojení s jeho výpověďmi v trestním řízení měla být rozhodnou pro zpochybnění skutkových podkladů, z nichž správce daně v nalézacím řízení vycházel, a jaká nová konkrétní skutečnost, která nemohla být uplatněna dříve a přitom mohla mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí, by z takto provedeného dokazování měla vyplynout.

28. Pokud tedy žalobce namítá, že správci daně všech stupňů nesprávně vyhodnotili skutkový stav věci, a proto měla být nařízena obnova řízení, tak především je nutné zdůraznit, že v řízení o povolení obnovy správce daně nezkoumá, zda v daňovém řízení vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem, nebo zda rozhodnutí předcházelo úplné zjištění skutkového stavu věci. Obnova řízení neslouží k nápravě vad řízení či nápravě nezákonností daňového rozhodnutí, nýbrž umožňuje, aby proběhlo řízení nové, ve kterém budou zohledněny dodatečně vyjevené skutečnosti, důkazy a jiné okolnosti zpochybňující provedené dokazování a posouzení předběžných otázek, s jejichž pomocí bude stanoven nový skutkový základ rozhodnutí. Správní orgány tedy v projednávané věci byly povinny dostatečně zjistit skutkový stav co do posouzení okolností pro povolení obnovy řízení; nebyly však povinny zkoumat, zda v nalézacím řízení byl dostatečně zjištěn skutkový stav pro vydání dodatečného platebního výměru.
29. V dané věci je podstatné pouze to, že se žalovaný s trestními spisy, v nichž figurovaly žalobcem uváděné osoby, seznámil, a zjistil, že tvrzení žalobce o změně výpovědí svědků se nepotvrdilo a ke zpochybnění zjištěného skutkového stavu, k němuž dospěl správce daně v daňovém řízení, nedošlo, a že se neobjevily žádné nové skutečnosti a důkazy, které by se přímo dotýkaly již proběhlého daňového řízení a které přitom původně nebyly a nemohly být vzaty správcem daně v úvahu.
30. Pokud žalobce namítá, že již z toho, že orgány činné v trestním řízení odložily trestní stíhání žalobce, je zřejmé, že důkazy zjištěné v trestním řízení se rozcházejí se zjištěními a závěry správce daně, tak k tomu zdejší soud uvádí, že předmět daňového a trestního řízení je odlišný a rozhodnutí vydané v trestním řízení zásadně nemá vliv na výsledek daňového řízení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.7.2011, č.j. 8 Afs 4/2011-71, „...trestní řízení a řízení daňové, resp. jejich výsledky, nejsou vnitřně provázány a není mezi nimi vztah závislosti *de iure* (viz shora) ani *de facto*...Ačkoliv jsou v praxi často vedeny oba druhy řízení pro týž skutek, výsledky bývají mnohdy zcela rozdílné. Příčinou je jak odlišný předmět těchto řízení, tak zásady a způsoby jejich vedení, zejména při dokazování. Předmětem daňového řízení je nikoli zjišťování, zdali konkrétní osoba spáchala trestný čin či zda byl trestný čin vůbec spáchán, ale činnost směřující ke správnému a úplnému zjištění, stanovení a splnění daňových povinností...Uvažovat, zda to které rozhodnutí vydané v trestním řízení zavazovalo správce daně k určitému výsledku jím vedeného řízení, by proto bylo relevantní pouze v případě, pokud by výsledek daňového řízení měl být závislý na otázce, zda konkrétní osoba (zejm. svědek či daňový subjekt) spáchala, či nespáchala trestný čin nebo zda došlo či nedošlo k jeho spáchání.“. Dále v rozsudku ze dne 2.5.2018, č.j. 1 Afs 220/2017-28, Nejvyšší správní soud uvedl, že „...předmět a kritéria daňového a trestního řízení jsou zcela odlišná, neboť se jedná o specifická řízení s odlišně pojatým rozložením důkazního břemene a s odlišnými cíli...Výsledky daňového řízení a trestního řízení ohledně prověřování jedné obchodní transakce tudíž nemusí být nutně shodné...“.
31. Namítá-li žalobce dále nevěrohodnost a nepřesvědčivost způsobu, jakým si žalovaný vyžadoval informace z trestních spisů od orgánů činných v trestním řízení, tak k tomu

zdejší soud uvádí, že postup získání informací z trestního spisu a odpovědí dotčených orgánů, jak vyplývají ze správního spisu a jak je shrnul žalovaný na stranách 7 až 9 napadeného rozhodnutí, žalobcem v obecné rovině namítané pochybnosti nevzbuzuje.

32. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

33. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi, kterým byl žalovaný. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. listopadu 2018

David Raus v.r.
předseda senátu

